

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: DR. ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton, féliven.
Előfizetési ár: egész évre 48 kor., félévre 24 kor.
Egyes szám ára egy korona.

→ Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium. →
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Békekötéskor.

A többi legyőzött nemzetéhez hasonlóan végre a mi békénk is elkészült, kényszerű aláírásunk következtében immár nevet is nyert (grand-trianoni béke) s tartalmazza halálos ítéletünket. Elveszi tőlünk ezer esztendő legszentebb birtokrészeit, hegyeinket, erdőinket, folyóink forrásvidékeit, annyi honfiúi öröm és bánat megszentelt helyeit. — kiszolgáltat szomszédaink kultúrátlan, indokolatlan falánkságának, — gazdaságilag szinte rabszolga sorba taszít alá s mégis békének nevezi magát, mely „a jog”, „az igazságosság” és „humanismus” elvein épülvén föl, hivatva van arra, hogy minket legkegyetlenebbül tönkretett, megcsúfolt, kirabolt magyarokat is egy jobb, boldogabb jövőendő felé vezessen. Soha a béke fogalmát győztes ellenfelek még ennyire meg nem csúfolták, a béke áldásai helyett a békételesség, a visszavonás, gyűlölködés, a mindenre elszánt bosszú magvait a lelkekbe még oly mértékben el nem hintették, mint a világháború befejezését jelentő ú. n. hivatalos békeszerződések rendelkezéseiben és rendelkezéseivel tették. Úgyannyira, hogyha a megértés jelei, az igazi békülékenység és a közös haladás érdekének félnék előhírnökei nem jelentkeznének itt is, ott is, joggal kétségbe lehetne vonnunk az emberi szolidaritás és testvériség oly sokszor és fennen hirdetett elvei meglétét, a józanság helyett az esztelenséget kellene az emberi értelem magvának tekintenünk s komolyan aggodnunk kellene a jövőendő fejlődés irányvonalaért. Megdönthetetlen azonban a hitünk, hogy a legyőzöttekre diktált békefeltételek soha végrehajthatók nem lesznek, azok mielőbbi gyökeres és észszerű revízióját ki fogja kényszeríteni épen a békeokmányok rendelkezései által a győzők és legyőzöttek nagy tömegeiből kiváltott háborgó elégedetlenség, türelmetlen lelki békételesség.

Például magyarságunktól eltekintve, hogy nyugodhatnánk bele mi magyarországi reformátusok is valaha abba a lehetetlen helyzetbe, hogy mindenütt a végeken elszakítottassék tőlünk hiveinknek annyi balsorsban és sikerben, küzdelemben és reménységben velünk összenőtt hatalmas serege s hogy kitépessék épségünk, egységünk egészen az az erdélyi országos ecclesia, mely a gondolat és lelkiismereti szabadságnak a nemzeti függetlenség eszméjével végzett oly szerencsés összekapcsolása révén annyiszor megmentője lett magyar mivoltunknak, alkotmányunknak, — az az erdélyi kálvinista magyarság, mely kelet felé világosságot, haladást jelentett, a Balkán kapujánál az európai rendnek, civilizációnak, a nyugati keresztyénségnek volt a képviselője s

mely az önálló fejedelmek alatti dicső történetével szereplésének, hivatásának a világ szemében is méltó elismertetést biztosított? Ha százszor s milliószor mondja is ki a győztes népek areopágja, hogy Erdély s a többi részek örökre elszakítottak tőlünk, mindannyiszor felemeljük tiltakozó szavunkat ellene s lelkünk háborgása, szívünk tiltakozása, elménk minden gondolata, akaratunk ereje soha el nem csitul, soha meg nem lankad mindaddig, míg újra eggyé nem lesz az, mit ezer év egybeforrasztott.

De a siker biztosításához, területi, nemzeti, egyházi életünk reintegrálásához föltétlenül szükséges az, amit tapasztalt államférfiaink nem győznek eléggé hangsúlyozni, hogy a megnyomorításért kifelé mutatott, igaz és mélyeséges elkeseredésből fakadó békételességgel szemben az alkotó munka javára, az új építés, az új szellemi és nemzeti honfoglalás céljára annál erősebb legyen a béke befelé. Soha nem velt nagyobb szükségünk arra, hogy bent egyetértőknek, egységeseeknek, egymást szerető testvéreknek bizonyuljunk, mint épen most, amikor a nemzeti balsors legsötétebb napjaiban arról van szó, hogy ellenségeink a jó rend, a magasabb kultúra öreinek, szellemerkölési javak megalkuvás nélküli letéteményeseinek ismerjenek meg s e helyesebb megismerés vezesse rá őket elszántságunkkal együtt, hogy rajtunk elkövetett végzetes tévedéseiket jóvá tegyék. A belső béke azonban az elvhűség mellett józan önmérséklést, az önvédelem szükségessége mellett elnézést, megbocsátást is követel egyének, felekezetek, társadalmi osztályok, politikai pártok részéről s a hangoztatott keresztyén irányzaton belül az igazi krisztusi szeretetnek olyan érvényesítését, mely még a büntetéssel is javít, a feddészel is oktat s a védekezés gyakorlása közben sem tagadja meg benső lényegét.

Mi magyar protestánsok s közelebről épen reformátusok belső lelki természetünk, kifolyólag is a legmesszebbmenően készek vagyunk ápolni és munkálni a jó rend, a felekezeti élet s a szellem-erkölcsi előhaladás legbiztosabb alapját: az igazi belső békességet, tőlünk erőszakkal elszakított hittestvéreink újra visszakapcsolásának a vágya és sikert ígérő reménye pedig egyenesen ellenálhatatlanul kényszerít e lépésre: — csak egyenesen ellenálhatatlanul kényszerít e lépésre: — csak megértéssel, őszinteséggel és komoly akarattal találkozunk más oldalakon is. A belső béke létrejöttének, tartós uralmának titka: *hátsó célok nélkül nyíltan-őszintén, egymás sajátosságai megbecsülésével együtt munkálkodni a haza s az evangélium diadalán.*

D—d.

Tárca

Beteg.

Oh ha remélni, hinni tudnám,
 Hogy nem halott még a magyar!
 Hogy új erőre kaphat ismét,
 É földön ha élni akar.
 Hogy el nem vész, habár kimondták
 Fölötte az ítéletet,
 S az eltiport nem lesz sokáig
 Konátvesztett és megvetett.

Biztasd a lelkem, oh reménység!
 Fajom e földről ki nem hal.
 Hisz' a fa is zöldülhet újra,
 Hiába dönti le vihar.
 Letört ágak helyébe mások
 Fakadnak a sebek után,
 S megmentheti a vérelesztés
 Olykor a beteget talán.

Minékünk a vérvesztésünk
 Egész tengerárrá dagadt.
 Betegek is valánk, szívünknek
 Verése is meg-megakadt;
 De a halálhoz közelebb még
 Sohsem voltunk, mint most vagyunk.
 Hiába váránk, senki rajtunk
 Nem segít, csak pusztán magunk.

Mégis folyik a harc közöttünk,
 Egyetérteni nem tudunk,
 Bár sejtjük, hogy ahol ma járunk:
 Halál ösvénye az útunk.
 A bölcs belátás, a megértés
 Nem volt magyar erény soha,
 S pártos harcokban a hazának
 A sorsa mindig mostoha.

Mi lesz a vég? remegve nézem.
 Isten! tarisd meg magyar hazám.
 Ki mindenét tenéked adja,
 Csak az szerethet igazán.
 Ah, én koldus beteg, hogy éried
 Csak annyi, amit tehetek,
 Hogy alvó lelkeket álmukból
 Ébresztgetek, serkentgetek!

Erdélyi Imre.

Kortünetek.

Költő hazudj, de rajt' ne kapjanak, — mondja Arany János a Vojtina Ars poeticájában. És természetesen, hogy a mostani, idealizmustól hevített világban az ujságíró nem a reális politikus Deák Ferencre hallgat, ki szerint a sajtótörvény egyetlen paragrafusból álljon, hogy t. i. *csak igazat szabad írni*. — hanem hallgat a költőre, aki szerint a sár, bűz, stb. valóság hazudva isteni. Az aztán még természetesebb, hogy minden kis ujságíró költőnek tartja magát s annyira követi a Vojtina tonusát, hogy maholnap komoly tétellel válik a „Citerás“-beli gúnyos dal: Pedig az ujságban van benn — s talán *ép azért* lehetetlen.

A Vojtina tanácsának a második felét is meg kellene ám szívlelni: de rajt' ne kapjanak. Azonban ezzel mit sem törődve írják egyházunk kiváló tagjairól és vezető embereiről olykor a legbádatartóbb állításokat, abban a hiszemben, hogy majd csak akad, aki a bolond hirt valónak tartja. Pedig azt is megmondhatja Arany János Vojtinával, hogy *a szánta költő még keservesebb*. Tudniillik keservesebb, mint ama szánta állat, melyet nagyon könnyű utólérni.

Legalább „epikai hitel“ lenne ezekben a költeményekben, hogy tovább is Arany Jánosnál maradjunk. Ha például azt írják Baltazár püspökről, hogy 1919-ben egyetértő munkára felhívó levelet küldött Sáfrán Jakab rabbihoz, — itt még lehet epikai hitelről beszélni, mert Baltazár — ugyan nem 1919-ben és nem Sáfrán Jakabhoz és nem olyan levelet, amelyben egyetértő munkáról volna szó, — de mégis csak írt valaha valamely rabbihoz levelet. Ellenben mikor azt írják, hogy *egy debreczeni református lelkész* azt mondta volna, hogy Baltazár püspököt a debreczeni presbiterium eltiltotta a területvédő liga ünnepe alkalmával a nyilvános szerepléstől, — itt már nem lehet szó még epikai hitelről sem. Mert ilyen botrányos hülyeséget egy református pap még akkor sem mondana, ha hazudni akarna.

Dicsőfi lelkész úr azonban — amint mondani szokás: *beugrott* az ujságírónak és a hirlapban kijelenti, hogy ő *ilyen képtelen nyilatkozatot senki előtt sem tett*. Ezt igazán felesleges volt kijelenteni is. A szóban forgó hirlapi állítás a valóságtól és lehetőségtől sokkal távolabb áll, semhogy cáfolgatni kellene. Azt, hogy megfélemedeznek magáról, a méltán tisztelt lelkész úrról úgy sem hiszi senki, hiszen senkinek sem érdeke elhinni. Más volna a helyzet, ha ő volna a tisztántúli reformátusok püspöke.

Azzal sem szabad törődni, hogy Dicsőfi lelkész nyilatkozata után az ujságíró tovább bizonykodik és tanúkra hivatkozik, hogy de bizony ezt neki Dicsőfi mondotta. Kár volna egy szót, egy lépést vesztegetnie a durva rágalom megcáfolására. Hiszen különben sem ő ellene irányul ez az őt is otrombán sértő fellépés. Az ujságírónak nem az a fontos most, hogy Dicsőfi mondott-e valamit, hanem az a fontos, hogy Baltazárról lehessen írni kellemetlen híreket. Az, hogy ezt a hírt megcáfolják, sohsem baj, sőt még jobb az ujságírónak, legalább a rossz hírt annál több ízben olvassák. És a jóindulatú olvasó közönség az ilyen — bármilyen alapos — cáfolatot úgy sem hiszi el, kivált nem hiszi, ha a püspöknek paptársától származik, hiszen azt mindenki tudja, hogy a holló nem pap, még sem ássa ki a másíknak a szemét.

Talán nagyon is keserű az a gúny, amellyel a magyar ujságírás szomorú állapotát ezekben a sorokban illettük. De most igazán difficile est satiram non scibere. Méltán elfogja a ke-erőség a jó magyar és jó református ember lelkét, mikor azt kénytelen tapasztalni, hogy ime most már a másik nagy és mindenképpen kiváló emberünket is igyekeznek sárral megdobálni, csak azért, hogy az egyik ellen folytatott akció annál alaposabbnak látszassék. És ezeket látva sem ébredünk mi reformátusok arra az elhatározásra, hogy legalább mi magunk ne bántuk egymást, legalább mi magunk szeressük egymást.

Különfélék.

Gróf Tisza István alapítvány. A dr. Baltazár Dezső püspök és gróf Degenfeld József főgondnok urak elnöklése mellett, folyó hó 9-én tartott kollégiumi igazgató-tanács kegyeletesen és hálás szívvel fogadta özv. gróf Tisza Istváné nagyasszonyunk alapítványát, amelyet boldog emlékezetű férje nevére százezer korona alapértékben tett azzal a céllal, hogy annak kamatai egy gimnáziumi tanuló neveltetési teljes költségeinek fedezésére fordíttassanak. Ő, ki nagy volt életében, mily nemes tettek sugallója halálában! Ki hű volt hozzá mindhalálig, mily fenkölt lelkű most. emlékének megörökítésében!

Lelkészbeiktatás Mándokon. Dr. Baltazár Dezső püspökünk május hó 16-án iktatta be volt káplánját, a Mándokra lelkipásztornak megválasztott Papp Kálmánt lelkészi állásába. A beiktatási ünnepségen résztvett a felsőszabolcsi egyházmegye esperese Kovács Lajos kiskvárdai lelkész és Szalánczy Bertalan egyházmegyei gondnok is. A beiktató istentiszteleten Kovács Lajos esperes mondott imádságot, Papp Kálmán megtartotta beköszöntő egyházi beszédét s végül dr. Baltazár Dezső püspökünk imádkozott és megáldotta a gyülekezetet. Az istentisztelet után a templom előtt a közönség a püspök urat kívánta hallani. Püspökünk nagyhatású beszédet tartott a szeretetről s intette a közönséget, hogy térjenek vissza a régi magyar erkölcsökhöz. Ápolják a vallást és a nemzeti gondolatot. Ezután küldöttségeket fogadott a paróchián. Megjelentek előtte a róm. kath. egyház deputációja, amelyet a békeesség, a szeretet, a megértés szavaival fogadott; a katonaság képviselője, amelynek üdvözlését, mint a hadsereg érdekeinek mindenkör egyik leglelkesebb támogatója köszönt meg; a tanítótestület, a presbiterium és mások. Délben ötven terítékes közebed volt, amely után püspökünk látogatást tett a róm. kath. plébánosnál, a katonaság vezetőjénél, a főszolgabíróknál s azután Futó András püspöki titkárral hazautazott.

Adomány. Dr. Vásáry István debreczeni városi tanácsnok, a közkórházban elhalt református vallású szegényeknek lelkészi szolgálattal való temetésére 500 koronát adományozott a debreczeni református egyháznak. Az adomány Istennek tetsző cselekedet; a cél pedig megérdemelné, hogy többen, alapítvány összehozására buzdulnának fel.

Honvéd-theologus emlékalapítvány címen 4459 K 93 ft gyűjtöttek és tettek le a kollégiumnál theologus ifjainak annak a 40 társuknak emlékére, akik a háború elején önként mentek el a haza védelmére. Az ünnepélyes átadás május 15-én délelőtt volt, amikor dr. Balázs Dezső püspökünk, továbbá az iskolák és katonaság képviselői jelenlétében Nagy Lajos 4 th. részletesen ismertette az alapítvány keletkezését és átadta azt dr. Lencz Géza kollégiumi igazgatónak, aki meleg szavakkal mondott köszönetet. Az ünnepség a Hymnusz énekletével kezdődött és Zámory Sándor 3. th. hatásos szaválata után a Szózzal fejeződött be.

A vasárnapi iskola Debreczenben igen áldásosan működik. Bizonyossága ennek az az ünnepély, amelyet áldozó csütörtökön délután 3 órakor rendeztek a Kossuth-utcai templomban, ahol 80 önkéntesen vállalkozó vezető-

vel több mint ezer gyermek gyűlt össze és tett lélekemelő tanúságot arról, hogy erre a belmissziói munkásságra szükség van. Crescat, floreat.

A debreczeni theologus ifjúság áldozó csütörtökön délután 5 órakor sikerült ünnepélyi rendezett a kolozsvári református theologia javára, amikor is dr. Tankó Béla egyetemi tanár nagyhatású ünnepi beszéddel, dr. Ujfaluussy Gézané művészi énekszámokkal, Morvay vasi hadnagy átérzett szaválattal, Bay Erzsébet szépen kidolgozott zongorajátékkal, Csernyi Zoltán th. megfelelő alkalmi szaválattal, dr. Szilágyi Imre művész temperamentumos hegedűszámmal, Nagy Lajos theologus elnök szívből jövő üzenet elmondásával működtek közre a nemes cél előmozdítása érdekében. Az ünnepélyt a Kántus precíz éneke kezdte meg és rekesztette be.

Május elején, az első két vasárnapon hatalmas üzenetek hangzottak el a debreczeni Nagytemplom szószékéről. Másodikán Dr. Kuthy Zoltán newyorki református esperes predikált, emlékeztetve a hallgatóságot arra, hogy az egy millió amerikai magyar megtanulja a függetlenséget, a szabadságot, a munka és munkás megbecsülését, a hazai magyar pedig tartsa meg a földjét. Barabás Samu kolozsvári esperes kilencedikén beszélt, szintén nagy hatással és izzó hazafiságtól áthatott szónoki hévvel. A két szónok szolgálatára sokáig vissza fog emlékezni a debreczeni gyülekezet, de maradjon meg a szívekben az is, amiket hallott és cselekedjek is aszerint.

A debreczeni református tanítótestület II. konferenciája jött össze folyó évi május 31-én a főiskolai oratoriumban. Uray Sándor lelkipásztor, iskolaszéki elnök megnyitó áhítata arra a nyitott ajtóra terelte a figyelmet, melyet az Úr a mostani történelmi napokban a tanítótestület előtt feltárt, melyen át nemzetünket egy boldogabb jövőbe kell vezetniök. Az első előadást Törös Károly tanító tartotta a jövő iskolájáról, eleven képekkel, alapos tájékozottsággal mutatva meg, mi lehet az igazán eredményes elemi oktatás legfontosabb előfeltétele. Az előadás és hozzászólások folyamán kialakult a hallgatók előtt, mit lehetne tenni a jelen mostoha viszonyok között arra nézve, hogy iskoláink a jövő iskoláját lehetőleg megközelítsék. Utána Balogh Kálmán, a kolozsvári áll. tan.-képzőintézet menekült tanára tartott lendületes és alapos előadást „Az olvasmány tartalmi tárgyalása” címen, kiterjeszkedve tárgyának minden ágára. Kisugárzott minden szavából az az egyszerűség, mely legbiztosabban vezet a gyermek érdeklődéséhez, bizalma megszerzéséhez s ezzel a tanítás sikeréhez. 36 éves pedagógiai múltjának eredményeit, tapasztalatait tárta föl, egész új, vonzó formáját mutatva be kivált a költemények tárgyalásának, késznek nyilatkozván arra, hogy az előadottakat, miután a Vigkedvü Mihály-utcai iskola egyik osztályát már hónapok óta ő vezeti, gyakorlatilag is bemutatja az érdeklődőknek. A délután folytatódó konferenciának még két tárgya volt. Csörsz Károly dr., kórházi orvos, ki meleg szeretettel csügg iskoláink egészségügyén, az elemi iskola hygieniájáról beszélt, saját iskolalátogatása közben szerzett tapasztalatai nyomán tárgyalva a legégetőbb kérdéseket. Mészáros József igazgató-tanító pedig az iskolai kirándulásokat ismertette, gyakorlati utasításokat adván. Meleg szeretettel üdvözölte a konferenciát az öskollégiumban dr. Lencz Géza koll. igazgató. Ugyanígy köszöntjük mi is, várva, hogy lassankint ráirányítja az egész város figyelmét meglehetősen elárvult iskolaügyünkre, melynek fejlődése lenne egyik legbiztosabb zálog mindama veszteségek pótlására, melyeket kivált az utóbbi időben szenvedtünk.

Benedek Zsolt konventi tanácsost a konvent legutóbbi ülése az ötödik fizetési osztályba léptette elő. A rendkívüli munkásságú és figyelmes modorával mindenként magához bilineselő főtisztviselő megérdemelt előléptetéséhez őszintén gratulálunk. Ugyancsak előléptek Hörömpö Dezső titkár és dr. Tóth Dezső másodtitkár is. Mindketten méltók reá.

A homokkerti református templom alapjára Juhász István debreczeni presbiter és neje 200 koronát adományoztak, mely összeggel előbbre segítettek a több ezer lelket számláló homokkerti református lakosság ama régi, hő óhaját, hogy a homokkerten templom épüljön. Isten áldása legyen az adakozókon!

Zih Sándor emléke. Idestova egy éve, hogy Debreczennek népszerű lelkipásztorát elhantolták. A Kossuthutcai temetőben nyugszik; egyszerű fejfa jelzi porait. A hívei körében gyűjtés indult meg arra, hogy méltó emlékmű álljon a sir fölött, ám a szükséges összeg teljes egészében még nem gyűlt össze. E kegyelet gyűjtés célját óhajtjuk előmozdítani annak jelzésével, hogy b. e. Zih Sándor síremlékére adományokat elfogad a „Méliusz” könyvkereskedés.

A debreczeni Csokonai Kör válaszmánya május 20-án Géresi Kálmán elnöklete alatt tartott ülésében állást foglalt a Magyarország területi épségét és a magyarság művelődésbeli egységét végveszéllyel fenyegető békeszerződés ellen.

Pályázati hirdetés.

A kisújszállási református főgimnázium fenntartó testülete pályázatot hirdet két üresedésben levő rendes és az 1920—1921. tanévre három helyettes-tanári tanszékre.

A rendes tanári tanszékre pályázhatnak: 1. latin-történet; 2. magyar-latin nyelv tanítására képesített református, esetleg más prot. vallású, okleveles középiskolai tanárok. A helyettes-tanári állásra pedig: 1. latin-görög; 2. magyar-latin nyelv; 3. rajzoló geometria és szabadkézi rajz tanítására képesített okleveles középiskolai tanárok, esetleg szakvizsgázott tanárjelöltek.

A rendes tanár javadalma a fenntartó testület penztárából évi 2400 korona törzsfizetés, mely az intézetnél eltöltött szolgálati idő sorrendjében 2800, 3000 és 3200 K-ra emelkedik, öt ízben 200—200 K korpótlék havi előleges részletekben s ezenkívül az államtól a felekezeti iskolák részére biztosított államfizetékiesztítés és családi pótlék. Lakáspénz 650 K, negyedévi előleges részletekben.

A helyettes-tanárok díjazása évi 2000 K fizetés, 400 K lakáspénz, havi előleges részletekben.

A fenntartó testület ezenkívül kérvényezni fogja a vall. és közokt. miniszteriumtól a megfelelő háborús pótlékot és háborús segélyt úgy a rendes, mint a helyettes-tanárok részére.

Korpótlék tekintetében a más református középiskoláknál töltött szolgálati évek beszámíthatnak.

A megszállott területekről menekült tanárok megfelelő figyelemben részesülnek.

A megválasztott rendes tanár az országos tanári nyugdíjintézetnek kötelezett tagja.

A helyettes-tanárok az 1920—1921. tanévre alkalmazhatnának ugyan, de a tanszék rendes tanszék s az illető tanszékbetöltő tanár felfüggesztése miatt van üresedésben. De ha ezek a tanszékek a felfüggesztett tanárok ügyé-

nek végleges elbírálása folytán már az 1920—1921. tanév folyamán végleg megüresednek, ezek az állások is rendes tanárral fognak betölteni.

A pályázók vallásukat, életkorukat, egészségi és családi állapotukat, végzett tanulmányaikat, képesítésüket, katonakötelezettségüket, esetleg eddigi szolgálatukat, valamint a kommunizmus és az ellenséges megszállás alatti magatartásukat igazoló okmányokkal, nős tanárok még esketési bizonyítványukkal is felszerelt kérvényüket a kisújszállási református egyháztanácsához intézve f. évi július hó 10-ig alulírott igazgatótanácsi elnöknel nyújtsák be.

•Kisújszállás, 1920 május 28.

Török Imre,
esperes, ig. tan. elnök

Pályázat

A mezőtúri református főgimnázium fenntartó testülete pályázatot hirdet az 1920/21. iskolai évre helyettes tornatanítói állásra.

Pályázhatnak a középiskolai tornatanításra képesített református vallású egyének 1920 június 30-ig a főgimnázium igazgatóságához beküldött, kellőleg okmányolt kérvényekkel.

Javadalma: törzsfizetés 1600, lakáspénz 540, tornajáték tanításáért 400 korona az intézet penztárából és az államtól esedékes segélyek.

Mezőtúr, 1920 május 20.

Csomasz Dezső

igazgató tanács elnöke.

Borsos Károly

igazgató.

Most megjelent könyvujdonságok

Dr. Baltazár Dezső:

Isten dicsőségére a hazáért.

Templomi prédikáció

elő- és utóimádsággal Ára 8 K

Dr. Baltazár Dezső:

„Az én hitvallásom“.

Ára 12 K

Dr. Körösi Kálmán:

Hit és Haza.

Költemények

Ára 10 K

Kaphatók: a „MÉLIUSZ“ könyvkereskedésben Debreczen, Ferencz József-ut 26. szám alatt.